

Reflex 1. årg, nr. 2, juni 2008

57nord.dk

Kolofon for tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør: Jan Nygaard
Redaktionsmødet: Jan Nygaard

Reflex udgives indtil videre kun i PDF-form. Sættes op i Adobe InDesign. Indlejrede fonte i PDF'en er mac-udgaver.

Copyright 57° Nord 2008, hvor andet ikke er markeret på siden.

Kontakt: reflex@57nord.dk
Webside: <http://57nord.dk/tidsskrift.html>

ISSN: 1903-0738

Dette nummers digtere

- 2 Poul Høllund Jensen (debut)
- 4 poul g exner (debut)
- 5 Karen Stoltze (sidst med i nr. 1)
- 7 Mogens Bynkou Nielsen (sidst med i nr. 1)
- 9 Morten Carlsen (sidst med i nr. 1)
- 11 Leena Kristiina Kankaanpää Henningsdatter (sidst med i nr. 1)
- 12 Kell Ivan T Thygesen (sidst med i nr. 1)
- 15 Hans Hüttel (sidst med i nr. 1)
- 18 J Nyd (sidst med i nr. 1)

Grafik

Forside Jan Nygaard
Bagside Jan Nygaard

Maj

Ved denne tid kan vi om morgenen se
en lys stribe i horisonten
og gribes af længsel efter at læse højt

Vi går på biblioteket
hvor vi flokkes mellem hylderne
og river bøgerne fra hinanden
Efter en times kamp
er alle digte udlånt

En gammel dame bakser med Højsangen
Plænerne fyldes med mennesker
der læser med lystne stemmer

Andre løber hen til det foretrukne gadehjørne
eller klatrer op i det store træ ved torvet
hvor årets første børn bliver undfanget

Et fly blinker vej
over os

Oktober

Vi hænger sedler på træerne
Først ser man enkelte ved kirken

så dukker de op over alt
med usikre blokbogstaver
på blafrende sider af kladdehæfter

‘ Denne gren skygger for solen ’
‘ Her bliver bærrerne røde ’

Med stiger når vi frem
til selv de højeste grene
og afmærker jævndøgnet i troen på
at snorene vil holde

da jeg så hende igen var hun død. og

jeg ønskede at trænge ind i hende, hun lignede et ukendt menneske der smiler. hun var dødd og fjernede jeg hendes indvolde. hun var kold, blodet var tykt og stift, jeg fjernede hjertet, jeg fjernede milt lunger og nyrer jeg fjernere lever og skjoldbruskkirtle jeg skar struben ud jeg lacererede luftrøret træk vejret træk vejret ånd ånd ånd ånd indog trepanerede hende fire steder i issen, jeg satte læberne til hullerne og sugede og græde og græde og græde og grælde ast al magt. hvor var hun? hvor er du? dit kød er intet værd uden dig selv, det kan berede dig en smule glæde og lidt kærlighed... men smerten ophører. det gør den. jeg kravlede ind i hende jeg forsøgte at lukke hendes hud om mig, og jeg stak en hånd ud igennem revnen i maven og tog hjerter der lå på bordet for sig selv, koldt, størknet, tavs. ligene skal have lov til at ligge som de ligger, og ingen levende mand skal have lyst eller lov til at gøre noget ved det som ikke er naturligt. at optage sig selv i mødrenes orden er til at forstå det er tilladt, at gå fra voksenalderen men mest af alt fra barn igen. jeg tyggede på dette hårde hjerte inde i hende,

og fra bidderne steg en lille gråd til mig. jeg ønskede jo at blive et med hende, med hendes død. jeg ønsker at blive et med døden, med døden, med døde, med døden døden med øden med døden, jeg ønsker at blive et med det kolde blod med det overståede med det der ikke kan siges med det der ikke kan tales om, med det der altid er en tavshed i menneskets øjeblik med at lade det og græde, græde og græde besidder der ligger og ruyster i regnen med de tre tårne af sølv at forsvinde at blive så lille som en stjerne set fra jorden en nat i april hvor saturn er vendt opå en tallerken og har trukket sine fingre til sig fra det mægtige system i arkiverne under jorden imellem og lade hjertet slå og slå og slå til det tilsidst slår enghver anden ude og forbøder jeg ønsker ikke at flyve at lade sjælen stransponerer til en tonbe i rummet, men at sidde i hendes, i mor og bide hendes krop i mig græde og græde og græde og

grælde at jidder derinde det er hendes hjerte jeg min e tænder kysser når du hører mig skrive det er mig der har munden fuld af en smerte jeg ikke kan sluge. det er mig der har det hele taget fra mig og det er mig der ingenting ved om hvem der kan blive tale om at være npr nlyseet går hinsides men altid i kærligheden ætidi i kærligheden jeg stikker mine hænder op af jorden, jeg stikker mine fingre op af mulden som spreder dem som frø i sollyset jeg spreder mine fingre som lys i blomstersolen jeg bor i en hversted du ikke kan se. jeg er i tre træer jeg er i fire, skyggerne der hænger ned fra det bitre egeblads side på brystet krigen som ingen kender og mor her på bordet som jeg sidder inde i. jeg bor herinde jeg bor i mor jeg bor i mor jeg bebor mor i jeg træder på afstand af en fødsel og ser ind i et hul mellem græde og græde, græde og græde himmel og jord jeg ikke kan forklare hvorfra kommer - dér kom barnet fra mors krop fra mors ben, mors knogler, mors blod fra knogler og sener og ben og bevidsthed og hullet i kødet, det stammende forfærdelige mørke under huden men der kom altså et levende barn, varmt dampende, vådt af blod og fostervand, det hul hvor dit hjerte var i ethvert andet menneske og børnene skriver der skrider og børnene der skrider? som børnene der skriver som børnene der skriver og hullet der kan trække vejret selv

universet så kolossalt som det er ville ikke været savnet hvis det ikke eksisterede det er løgn det vill være savnet af mig. det hele. hele. det hele. det hele. dit hele dit alt dit alt dit atl atl atl

i

og jeg var hele tiden i tvivl om hvorledes jeg skulle disponere over hendes lig - hvordfan jeg mu skulle le

På sporet- grøn fugl

I buret sad den grønne undulat. Fuglen og hun var ét; dens pludrende sang tidligt om morgenen, dens lille nulrenæb, når den sad i hendes hår og pillede hende i øret, dens lysende fjerdragt, når den pudsede sig, og dens små sorte øjne.

Hun havde mareridt om at have glemt at gi fuglen vand og frø. Den sad slap på sin gren eller værre: Den lå på bunden af buret med sine små kvistben i vejret, død. Den grønne undulat var måske hende selv. Uberørt af forældrenes og lærernes formaninger, vild, syngende og fri. Derfor måtte hun passe godt på den, den var som en dyrebar diamant eller jade nede i hendes mave.

En dag var undulaten sluppet ud af buret. Den sad oppe i et birketræ i nærheden af deres rækkehus, med hovedet lidt på skrå, sådan frækt udsigende:

”Nu er jeg fri, sidder her imellem bladene og kikker op på solen. Jeg har lyst til at flyve meget langt væk, måske helt ud i den vilde skov!”

Med hjertet dunkende hårdt i brystet, klatrede pigen op til fuglen. Den sad på en meget tynd birkegren og spottede hende. Alligevel satte den sig til sidst på hendes finger, hvorefter hun møjsommeligt og forsigtigt klatrede ned ved hjælp af én hånd. Tilbage i buret begyndte undulaten at æde frø.

På sporet- grøn og blå

Hun gik ind i tegningen: Et kæmpekrat med mange blade i alle mulige grønne kulører, klaser af druer, blomster med de smukkeste kronblade. En labyrint af træer og buske. Hvad skjultes der bagved vildniset.? Hun var ligeglad, ville bare derind i skovdybet og føle sig lille under de store græsstrå og de blå, nikkende klokkeblomster. Lyden af klokkerne var tindrende høj som istapper, der faldt ned fra et tag, ned på fortovet og splintredes i tusind stykker.

Inde i tegningen var der længselsfuld klavermusik. Hun drømte om at være den smukke pige i eventyret. Hende, der fik prinsen på den hvide hest. De spiste kager og frugt, og om aftenen sang hun for ham i stearinlysenes skær. En dværg stod i et hjørne af stuen. Han havde druer på spidserne af sin narrehat og røde spidse snabelsko på. Dværgen, den lille mand, var hendes ven, men han drillede hende lidt, og sang 2.stemme til alle sangene. Han var den eneste, der vidste, at hun bar på en stor sorg.

Fremgang

Jeg har skudt
papegøjen
jeg har skudt
urfuglen og tjuren
og tinksmeden

Jeg har kun
skånet en enkelt
undulat
fordi en gammel
brystsyg kvinde
holdt hånden
over den

Sult

Jeg får feber
hver gang
jeg spiser due

Hele mit køkken
er i børstet stål

Jeg er slagter
af natur

Omskiftelighed

Held har ikke
noget med lykketræf
at gøre

Jeg vandt
i går
syvogtyve
millioner kroner
i landbrugslotteriet
men tabte
min kam
i en pløjemark

I morgen
køber jeg
en ny i stål

Puslerier

Jeg lægger
puslespil for
motorikkens skyld

Jeg blander
brikkerne fra
flere æsker

Et kloster
kan godt hænge sammen
med en luftgyng
når de ekstra brikker
udgør himlen

Mosebryg Styg

Asfalten sprækker.

Teen trækker.

Heksen gnægger.

Trolden flækker.

: : : :

Lokummet skyller ud.

Hestepillen diffunderer
indeni.

Absurd tragedie

duen sprængte sin kråse
i dens hjemlige luftland
& drog med kamikazekolbøtter
mod smult dødvande.

Tendens

Vinden har lagt sig
virusramt
regnen inficeret
af håndholdte blikke
der klinger mod mit ansigt
kulden kvæles
med kogende stearin

Deltasakramentet

Vandet løber rustrødt
oppe ved deltaet.

Floden er en eventyræder
på dovent rov
med angste civilisationer
ridende på ryggen.

Jeg skyller væk
i stride syndstrømme
fra glemte brændinger
i mindet om alle mine hellige strandvaskere.

Var oraklet en hykler?

Jeg bestiger tigertulipaner
& passerer kobrakaktusser
for at nå shamanens ceremoni
af absintåbenbaringer & meskalinvisioner.

Med sukkerperler på tungen
har vi kollektiv magi
på trip i verdens navle.

Savn

På vej fra det

midtpunkt

som bestandigt

BeVæGeS

S t r æ k k e s

længsel mod

løbers hud

I afmagt

afvæbnes vi

ved tanken om

kærlighedens

konstante

dissonans

Hvilket sind søger

ej sin

genklang?

Hvorfor veer

uden liv?

Gå i rette!

Lad ikke længslen være dødfødt!

grime

golde gjorde

gnavsår

Jeg

l æ n g e s efter

konstante

mirakler

omnipotent

omsorg

og

nyudsprungne

vintergækker

Arms længde

Intimsfæren blev penetreret – voldtaget af dit had
Jeg evner ikke længere at holde dine tanker ude.
Da man ikke kan have elefanter i en glasbutik,
kender jeg dig bedre end du selv.

Ført rundt i manegen af tilfældige dagsordner
Retfærdiggørelsen overladt til socialt vejrlig
Integritet og overblik i fremmed optik
indtil den dag jeg mestrer stormen.

Hjælp til selvhjælp

Jeg vil hjælpe dig
når du er opfyldt af mismod
når du er opfyldt af angst
når du er opfyldt af had

Men ikke
når du har forventning
når du har fortrøstning
når du har forundring
Da har du allerede opfyldelsen af min hjælp

Du nødes mig ikke.

Livets årstider

Mangfoldighed gør
individets højsommer
Livet må leves

Forfængelighed
blomstre i fuldt forårsflor
Forventningens kim

Årstidernes liv
giver hver ting til sin tid
Livets årstider

Forgængelighed
Efterårs evige liv
Den sidste ære

Inderlighed tør
vinterens døde fingre
Ideernes ild

en nation af gammel sprit
gemmer på fostre af mostre
i kolde villaer
yachten er gået ind

ikke andet end kold Breton
sgu gammel henstand rent forstå

endda ret meget pænere end grim
ramadan i ædedolkens klub soda

langs de gamla vamle skamlers top
kaster flere engle op

du gamle du fria du frostkolde mor
vort land vort land vort mosterland
koster vand koster strand
kurt strandet i profilen

Gæt hvem der ringer i morgen.
Hvis man ikke lige ved det, er det nok elsdyr.

Somalierne tygger kat.
Danskerne har hund.

En grusbunke taler om forvandling af handling til tal.
Provinserne skal have en hal med bal og tjald.
Der er bunker af pool til alle i en sprutsodavandskontest.
Er det en anden kontekst, vi tekster for døve?

Kom, lad os møve os ind på hinanden og leve forever baby maybe.
Show no Merseybeat i en situation som denne!

Bluh bluh my love is red.

Better read than dead and better sorry than safe.
Hildegard Knef synger de gamle sange af Karl Marx
(tekst: Karl May) for fulde gardiner så alle hviner af vin.

Det er snaps, vi ikke har set.
Men sket er sket, asket.
Her er en gaffel.
Spis din falaffel!

Send Dansk Folkeparti hjem
de er kommet her for at overtage magten
de vil ikke tale vores sprog
de vil have at vi skal tro det samme som dem
de holder sig for sig selv
de går i underligt tøj
de bliver flere og flere

hvis vi ikke passer på
bliver din datter gift med én af dem

Hegnet

det hele sker under den tunge masse af pegende fingre
hegnet smyr sig om vore hjernevindinger
lun snog af tryghed
den perfekte dyne mellem dem og os
pigtråden er til for deres hænder
smerten flyder for kameraerne
der vogter over blindheden
er du gået hjem?

